

καὶ προχωρήσας ἐχαιρέτισε τὴν οἰκοδέσποιαν.

— Καλὴ ὁσπέρ, Νικόλα... εἶπεν αὐτῇ ἡ Ἰωάννα. Χαίρω πολλὰ βλέπουσά σε.

— Εἰσθε πολὺ ἀγαθὴ, δεσποινίδα Ἰωάννα... Καὶ ἐγὼ χαίρομαι πολὺ βλέποντας πῶς εἰσθε καλὰ... δὲν εἶναι ἀληθία, δεσποινίδα;

— Ναί, φίλε μου... ναί, εἶμαι καλὰ.

— Ἐχω πολλὰ ὥμορφα πρᾶγματάκια εἰς τὴν κόφα μου.

— Ὅτὰ τὰ ἰδοῦμε αὔριον τὸ πρωτὶ.

— Ὅταν ἔχετε εὐχαρίστησι.

— Στεφάνᾳ... εἶπεν ἡ νεανίς... ὅταν τελειώσης, ἔλα ἐπάνω, σὲ θέλω.

— Τώρα ἀμέσως.

— Ὅχι, ὅχι... τελείωσε πρῶτα τὸ δεῖνόν σου... Καλὴ νύκτα, φίλοι μου.

— Καλὴ νύκτα, δεσποινίδα... καλὴ νύκτα... καὶ καλὸ ξημέρωμα, εἶπον μὲτ' τῇ φωνῇ πάντες οἱ ἐν τῇ αἰθούσῃ.

Ἡ Ἰωάννα ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης, ὡς εἶχεν εἰσελθῇ, βραδεῖ τῷ βήματι καὶ μελαγχολικῇ.

Εἰς μόνον τῶν ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐφάνη, οὐδεμίαν δούς προσοχὴν εἰς τὴν παρουσίαν της... ὁ ἄνακτος, ὅστις ἐξηκολούθει καθήμενος παρὰ τὴν ἐστίαν.

Ἀλλ' ὁ συνοδοιπόρος τοῦ Νικόλα εἶχε προσηλώσῃ τοὺς θολοὺς ὀφθαλμούς του μετὰ παραδόξου ἐπιμονῆς ἐπὶ τοῦ προσώπου της, ἐφ' ὅσον ἡ νεανίς ἔμεινεν ἐν τῇ αἰθούσῃ. Ὅτε δὲ αὕτη ἐξῆλθεν, ὁ γέρων ἐψιθύρισεν:

— Ἡ ζωντανὴ εἰκόνα τῆς κόρησας Μαργαρίτας... Τώρα καταλαβαίνω!...

[Ἐπαίει συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

Η ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΜΜΕΝΗ

Ἰταλικὸν διήγημα.

Α'

II συνάντησις

Ἦτο ἡμέρα ἑορτασμός· ἡ λειτουργία εἶχεν ἤδη τελειώσει. Οἱ νέοι, ἐξερχόμενοι τοῦ ναοῦ, ἴσταντο εἰς τὸ προαύλιον καὶ ὑπομειδιῶντες ἐνητένιζον τὰς ζωρὰς αὐτῶν συμπολίτιδας, αἵτινες, περιβεβλημένοι τὰς ὥραιας ἑορτασίμους αὐτῶν ἐνδυμασίας, ἐπέστρεφον χαριεντιζόμεναι ἐν τῇ οἰκίᾳ τῶν.

Ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ναός, ἦν ἡ κομψὴ ἐκκλησία τῆς Φιέζολε, ἥτις, ὑψομένη ὑπερῆρανως ἐπὶ πρασίνου λοφίσκου, ἐφαίνετο ὡς εἰ θέλουσα νὰ γνωρίσῃ τοῖς πᾶσι τὴν ἀρχαιοτῆτά της.

Ἡ ἐκκλησία ἦτον εἰσέτι ἀνοικτὴ. Τὸ προαύλιον ἐντὸς ὀλίγου ἡρημώθη, αἱ φωναὶ ἐχάνοντο συγκεχυμέναι ἐντὸς τῶν στηλῶν τοῦ ναοῦ, οὕτως ὥστε ἐν βραχεὶ τὸ πᾶν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἡδῆσαν καὶ εὐδαίμονα σιγὴν, τὴν βασιλεύουσαν εἰς τὰ ἅγια τῆς θρησκείας ἐνδικαιτήματα.

Νέος τις, ἡλικίας εἴκοσι καὶ δύο περίπου ἐτῶν, κομψοπρεπῶς ἐνδεδυμένος, δι-

ήλθε μὲ βραδέα καὶ ἀψοφα βήματα τὸ μικρὸν κοιμητήριον, τὸ ὀπισθεν τῆς ἐκκλησίας, φθὰς δὲ πρὸς τὴν πλατεῖαν, ἐκάθησεν ἐπὶ λιθίνου ἐδράνου καὶ διὰ τῆς ἀνὰ χεῖρας βακτηρίας του ἐχάρασεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους συγκεχυμένας γραμμάς. Μετ' ὀλίγον ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν οὐρανόν, εἶτα δὲ στεναζὰς ἤτένισε τὸν ποταμόν, ὥσει ἀναμνήσεις λυπηραὶ καὶ πόνοιο μεστὰι ἐτάρασσον τὸν νοῦν του. — Δὲν ἦτον εὐειδής, ἀλλὰ τὰ εὐγενῆ καὶ κανονικὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του, ἡ ἔκτακτος ὠρότης καὶ τὸ μελαγχολικὸν ἠθὸς του, ἐνέπνεον οὐ μόνον ζωηρὰν ἐντύπωσιν, ἀλλὰ καὶ ἀκατανίκητον συμπάθειαν. Τὸ σήμαντρον διέκοψεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἀθύμου ἐκείνης ἐκστάσεώς του.

Ἦτο τὸ σήμαντρον τοῦ Agnus Dei. Πτωχὸς τις γέρων, ὅστις διέβαινε κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἔστη καὶ γονυπετήσας ἀπεκαλύφθη καὶ προσηύχετο ταπεινῶς.

Σκληρὰς εἰρωνεῖας ὑπομειδίαμα ἐπήνθισεν εἰς τὰ χεῖλη τοῦ νεανίου καὶ πάραυτα ἀνέκραξεν:

— Προσεύχου, προσεύχου, δυστυχῆ! διὰ τοῦτο ὁμῶς δὲν θὰ εὕρῃς αὔριον τὸ βαλάντιόν σου πλῆρες χρυσοῦ, οὐδ' εἰς τὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς σου θ' ἀπαντήσης τὴν Τύχην. Καλλιτέρα τύχη ἀπὸ αὐτὴν δὲν σὲ περιμένει, κατὰ τὰς ὀλίγας τῆς ζωῆς σου ἡμέρας, αἱ ὁποῖαι ἀκόμη σοὶ μένουσι, ἡ δυστυχία παντοῦ θὰ σὲ παρακολουθεῖ καὶ τὰ δάκρυά σου δὲν θὰ παύσουν ποτὲ νὰ βρέχουν τὸ πρόσωπόν σου.

Ταῦτα εἰπὼν, ὠρθώθη καὶ μετ' ὀργῆς διηυθύνθη πρὸς τὴν κώμην.

Παρὰ τὸν ναὸν εἶδεν ἐξερχομένην νεανίδα, ἀμαυρὰ ἐνδύματα φέρουσαν, ἀγγελικῆς ὄντως καλλονῆς, ἥς οἱ μέλανες, καταβεβλημένοι καὶ οἰδαλέοι ὀφθαλμοί, ἐδήλουν, ὅτι πολλὰ ἔρρευσαν ἐξ αὐτῶν δάκρυα· ἐπὶ τοῦ πελιδνοῦ καὶ ἐλαφρῶς συστελλομένου μετώπου της, ἐφαίνετο ἀποτετυπωμένη φρικώδης ὁδύνη.

Διέβη παρὰ τὸν νεανίαν μὲ τοὺς ὀφθαλμούς κατὰ νεύοντας καὶ πλησιάσασα τὸν γέροντα, ὅστις εἰσέτι προσηύχετο, τῷ ἔρριψε νόμισμά τι, μετὰ συγκεκινημένης δὲ φωνῆς, τῷ εἶπεν:

— Δέου ὑπὲρ τῆς μητρός μου!...

Ὁ νεανίας ἤκουσε τὰς λέξεις ταύτας, αἵτινες προσέβαλλον ζωηρῶς τὴν καρδίαν του. Διὰ τί τάχα τὸ ὄνομα τῆς μητρός τὸν ἔκαμνε νὰ πυρέσῃ; Διὰ τί ἡ ἀγνὴ ἐκείνη ψυχὴ ἠσθάνετο συγκίνησιν πρὸς τὰς ξένας δυστυχίας;

Ἔ! ὁποῖα ἀντίφασις εἶσαι, ὦ ἀνθρώπινον γένος!...

Ἡ νεανίς ταχυποροῦσα ἐξηκολούθησε τὴν ὁδὸν της· φθᾶσα δὲ εἰς τὸ περιστύλιον, δὲν ἐνόησεν ὅτι τὸ προσευχητάριόν της τῇ ἔπεσε κατὰ γῆς. Ὁ νέος, ὅστις προσεκτικῶς τὴν παρακολούθει, τὸ ἔλαβε καὶ σπύσας τὸ βῆμα ἐπρόφθασεν αὐτήν, διὰ τρόπου δὲ ἡδέως καὶ εὐπροσηγόρου:

— Συγχωρήσατέ με, δεσποινίς, τῇ εἶπεν, ἐὰν ἀπρεπῶς διακόπτω τὴν σειράν

τῶν διαλογισμῶν σας· πλησίον εἰς τὸ περιστύλιον εὗρον τὸ βιβλίον αὐτὸ τὸ ὁποῖον, ἂν δὲν ἀπατώμαι, εἶνε ἰδικόν σας.

— ὦ! εὐχαριστῶ, ἀπήντησεν ἐρυθριῶσα ἡ νεανίς, θὰ ἦτο βεβαίως δυστύχημα ἂν τὸ ἔχανον... εἶνε ἐνθύμιον τῆς μητρός μου.

— Τῇ ἀληθείᾳ νομίζω ἑμαυτὸν εὐτυχῇ διὰ τὴν ἐκδόλυσιν, τὴν ὁποῖαν ἡδυνήθη νὰ σὰς κάμω.

Ἡ νεανίς ἐσιώπησε καὶ ἐπειράθη νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν πορείαν της· ἀλλ' ὁ νέος, ὅστις δυσηρεστήθη διὰ τὸν αἰφνίδιον τοῦτον ἀποχωρισμόν, ἐξηκολούθησεν:

— Δυστύχημά τι βεβαίως σὰς συνέβη· δὲν εἶνε ἀληθές;

— Ἀληθέστατον, δυστυχῶς, κύριε· εἶχον μητέρα, τὴν ὁποῖαν τρυφερῶς ἠγάπων, καὶ τώρα δὲν τὴν ἔχω πλέον· τὴν στιγμὴν αὐτὴν εὕρίσκεται εἰς τοὺς οὐρανούς.

— Δυστυχῇ! ἐφώνησεν ὁ νέος· καὶ εἰσθε τώρα ὀρφανὴ καὶ μόνη;

— Ὅχι, ἀπήντησεν ἡ νεανίς, ἔχω ἀδελφόν, ὁ ὁποῖος φροντίζει δι' ἐμέ. Τώρα, κύριε, συγχωρήσατέ με ἂν σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ ἀφήσετε μόνην· εὕρισκόμεθα εἰς χωρίον, καὶ δὲν ἐπεθύμουν...

— Νὰ λάβῃ χώραν παρεξήγησίς τις· δὲν ἔχει οὕτως; ἔχετε δίκαιον, ὁ κόσμος εἶνε τόσον κακός!... Χαίρετε, δεσποινίς, μὴ μὲ λησμονήτε.

Ἡ νεανίς στεναζάσα ἔθλιψε τὴν χεῖραν τοῦ νεανίου καὶ ἀνεχώρησεν.

Β'

Ἐρωσ.

Οἱ λόγοι τοῦ νέου εὗρον γλυκεῖαν καὶ εὐχάριστον ἠχώ εἰς τὴν εὐαίσθητον καρδίαν τῆς νέας ἐκείνης, ἥτις, εἰθισμένη νὰ ζῇ πάντοτε μεμονωμένη, δυσκόλως ἤκουε παρηγόρους λέξεις.

Ὁ ἀδελφός της, δικηγόρος, ἐκπαιδευθεὶς μὲ ἀπειροκάλους φιλοσοφικὰς ἀρχάς, ἐθεώρει ἀπαθῶς τὴν θλίψιν ὡς τὴν χαρὰν, τὰς δυστυχίας ὡς τὰ εὐτυχέστερα τῶν συμβάντων. Ἡ Μαρία, ἀπεναντίας, πεποικισμένη διὰ διαπύρου ψυχῆς καὶ ἰσχυρὰς εὐαίσθησις, ἀείποτε ἠγάλλετο διὰ τὰς μεγάλας πράξεις, πρὸς ἃς ἡ καρδία της ἐνθουσιωδῶς ἔκλινε. Στερηθεῖσα ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων, τοῦ πατρός της συνεκέντρωσεν ὅλην τὴν ἀγαπὴν αὐτῆς πρὸς τὴν μητέρα της καὶ νυξήθη διδασκομένη τὰς αἰτίους τῆς ἀρετῆς ἀρχάς, αἵτινες τελειοποιοῦσι τὴν γυναικεῖαν κατὰ φύσιν.

Ἡ Μαρία ἐν τούτοις εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν της πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχουσα τὴν εἰκόνα τοῦ νεανίου. Αὕτη ἠγάπα ἤδη τὸν νέον ἐκεῖνον, τὸν ἠγάπα ὡς εἰ πρὸ πολλοῦ τῇ εἶχεν ὁμιλήσει περὶ ἔρωτος.

Ἡ κατὰ τὴν πρώτην ὁρμὴν τοῦ θείου ἐνθουσιασμοῦ διαδιδόμενη εἰς τὴν ψυχὴν φλόξ δὲν ἔχει ἀνάγκην πολλῶν ὑπεκφυγῶν, ὅπως ἀρπάσῃ ἀπὸ τὰ περιδεῆ καὶ σπασμωδικὰ χεῖλη νεανίδος τινος τὸ πρῶτον σὲ ἀγαπᾷ. Οὕτως ἡ Μαρία ἠσθάνετο ὅτι ἠγάπα τὸν ἀγνωστον, καὶ τοι προσπαθοῦσα νὰ ψευσθῇ πρὸς ἑαυτήν.

Τὴν ἐπομένην ἐπανήλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸν ἐπανεῖδεν. Οἱ δύο νέοι, πλησιάζαντες ἀλλήλους, ὑπὸ ἀκατανικήτου συμπαιδείας ὠθούμενοι, ὠμίλησαν ἐπὶ μακρόν.

Οὕτω διήλθεν ὁλόκληρος μῆν.

Πόσον εἶνε γλυκὺ τὸ νὰ δύνανται δύο νεαροὶ καὶ ἐρῶσαι καρδίαι νὰ πλησιάζωσιν ἀλλήλας καὶ νὰ βλέπωνται καθ' ἐκαστην!

Ἡ Μαρία ἐπανέκτησε τὴν ὠραίαν χροιάν της καὶ ἐπὶ τοῦ ἀκτινοβολοῦντος προσώπου της διεχύνετο ἡ ἀγαλλίασις, τὴν ὁποίαν ἡ εἰλικρίνεια δωρεὶ ἐπὶ τῶν ὑπὸ θεοῦ ἔρωτος φλεγομένων παρθενικῶν χειλέων.

Ἡ Μαρία δὲν ἐγνώριζε τι τὸ ἀφορῶν τὸ παρελθόν τοῦ Ἑρρίκου, οὕτινος μόνον τὸ ὄνομα ἠδυνήθη τυχαίως νὰ μάθῃ· μίαν ἡμέραν ἐτόλμησε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ. Ὁ Ἑρρίκος ἐσκέφθη ἐπὶ μικρὸν καὶ ἀκολούθως τῇ εἶπεν:

— Μαρία, διατί με ἐρωτᾷς διὰ τὸ παρελθόν μου, τώρα, ὅτε με βαρκαλίζει ἡ εὐτυχία τοῦ παρόντος; Ὑπὸ τὸν ὠραῖον αὐτὸν οὐρανόν, ὑπὸ τὸν ὅποιον ἐγεννήθης, ἐπὶ τῆς γῆς αὐτῆς τῶν μεγάλων ἀναμνήσεων, ἥτις ἀφῆρπασεν ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ Δάντου, τοῦ ὑψιπετοῦς ἐκείνου ποιητοῦ, κατὰ τινὰ στιγμιαίαν ὀργὴν πικρὰς τινὰς λέξεις, ἐλησμόνησα παντελῶς τὸ παρελθόν μου. Μόλις ἐπατήσα τὴν ὁδὸν τῆς νεότητος καὶ τὰ τρομερὰ παθήματα, ἅτινα ὑπέφερα, ἐνούμενα με τοὺς σκληροὺς παλμούς τῆς ἀποσκληρυνθείσης ψυχῆς μου, ἔφθασαν εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε θὰ ἐξήρουν δι' ἐκατονταετῇ βίον. Μὴ ζητεῖς νὰ σοὶ φανερώσω τὸ μυστήριον τοῦ παρελθόντος μου, ὦ Μαρία, ἐκάστη λέξις θὰ καθήρχετο ἀπηνῆς ἐπὶ τῆς καρδίας μου καὶ ἴσως ἡ ἀγάπη, τὴν ὁποίαν δι' ἐμὲ ἤδη τρέφεις μειωθῇ εἰς τὴν ἀφήγησιν τῶν ἀμαρτημάτων μου.

Καὶ ἡ Μαρία ὑπήκουσεν· ἔκτοτε δὲν ἠρώτησεν αὐτὸν πλέον περὶ τοῦ παρελθόντος του.

Πόσον ἦσαν εὐτυχεῖς! Μεστοὶ γλυκυθύμων ἐλπίδων, ἠτένιζον πρὸς τὸ μέλλον, ὡς πηγὴν εὐδαιμονίας. Ὑπὸ τὴν σκιὰν πρασινοζόντων δένδρων καθήμενοι, ἀνέμινον τὰς στοναχὰς των μετὰ τὴν ἀρμονίαν τοῦ παντός καὶ οἱ πυριφλεγεῖς ἀσπασμοὶ των, ἐπανελαμβάνοντο ὑπὸ μονήρους καὶ θείας ἡχοῦς!

Ὁ Ἑρρίκος χαριέντως διεπέρα τὸν βραχίονά του ὑπὸ τὴν μελαίνην τῆς Μαρίας κόμην, τὴν κυματιζομένην ὑπὸ τῆς ἐλαφροτέρως αὐρῆς, ἀρωματιζομένης, ὑπὸ τῶν ἀνθέων καὶ μετὰ γλυκυτάτην φωνὴν τῇ ἔλεγεν:

— ὦ! πόσον ὠραία εἶσαι, Μαρία, οἱ φωτοβόλοι καὶ μαῦροι ὀφθαλμοί σου ἔχουσιν ἀνέκφραστον μαγεῖον· ὦ! ὅχι, Μαρία, δὲν εἶσαι ἀνθρώπινον πλάσμα, εἶσαι παρήγορος ἄγγελος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν γῆν ἀποσταλείς.

Καὶ ἡ Μαρία, ἥτις τρυφερώτερον ἐνητένιζεν αὐτόν, ἠσθάνετο διαχεόμενον ἐντός των ὁστέων της γλυκύτατον ρίγος.

Οὕτω διήλθον τρεῖς μῆνες, χωρὶς ποτὲ νέφος τι νὰ ἐπισκιάσῃ τὸν ἥλιον, ὅστις τοσοῦτον καθαρὸς καὶ διαυγὴς ἐφωτοβόλει.

Ἀλλὰ διατί ἡ εὐδαιμονία σβέννεται ὡσεὶ φωσφόρος ἀτμὶς καὶ χάνεται εἰς τὸ ἄπειρον, ὡς τὰ μικρὰ ἔντομα τὰ ὑπὸ τοῦ σφοδροῦ ἀνέμου ἀφρπαζόμενα;

Δὲν θὰ ἦτο τάχα πολλῶ προτιμότερον ν' ἀποθνήσκῃ τις, ὅταν ὁ κατὰ τὸ μέλλον βίος του στίλβει ἐλαφρὸς καὶ γαλήνιος, ὅταν ἡ ἀρμονικὴ τῆς ἐλπίδος φωνὴ τὸν παρηγορεῖ; Τὰ ἀνημμένα τότε πάθη καὶ ἡ ἀθυμία τῆς κατασπαρσσομένης ψυχῆς δὲν θὰ ἐδηλητηρίαζον τὰς τελευταίας τοῦ βίου ἡμέρας. Ἡ φλογερὰ καὶ εὐγενὴς τότε καρδία τοῦ ὀρμητικῶς εἰς τὰς ἀγνὰς καὶ ὑπερανθρώπους ἐμπνεύσεις ἐνασμενιζομένου, δὲν θὰ ἐκαλύπτετο ὑπὸ τῆς τέφρας, ἵνα καταπαύσῃ τοὺς παλμούς τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης.

Καὶ ὅμως, τοιοῦτον τέλος, καὶ τοιαύτην ἀγωνίαν προητοίμαζεν ἡ εἰμαρμένη διὰ τὴν Μαρίαν.

Ἦτο νῦξ τοῦ μηνὸς Αὐγούστου. Ἡ Μαρία εὐρίσκετο εἰς τὸ δωμάτιόν της γυνυκλινὴς πρὸ τῆς εἰκόνος τῆς Θεομήτορος. Ἐκράτει τὸ θεῖον βιβλίον τῆς Κέμπτης καὶ εὐλαβέστατα διέτρεχε τὰς συγκινητικὰς ἐκείνας σελίδας τῆς Ἀπομιμήσεως τοῦ Χριστοῦ. Αἰφνης ἠσθάνθη τι καὶ ἡ προσευχὴ διεκόπη εἰς τὰ χεῖλη της. Ἡ ἰδέα ὅτι ἦτο μήτηρ, κατελάμπρυνε τὸ ὠραῖον αὐτῆς μέτωπον, ἀλλὰ μετὰ μικρόν, ἀναλογισθεῖσα τὴν θέσιν της, ἠσθάνθη ῥῆγος τρόμου καὶ ἀγωνίας περιχυνόμενον εἰς τὰς φλέβας της.

Ἀλλὰ διατί ὁ φόβος οὗτος; Ὁ Ἑρρίκος δὲν τῇ ὑπεσχέθη πολλάκις, ὅτι αὕτη θὰ εἶναι ἡ σύζυγός του; Ἡ ἰδέα αὕτη τὴν παρηγόρει ὅχι ὀλίγον· ἀλλ' οὐχ ἦτον, τὴν νύκτα ἐκείνην δὲν ἠδυνήθη νὰ κοιμηθῇ ἡσύχως. Ἐπὶ τέλους ὑπέφωσεν ἡ ἡὼς καὶ ἡ Μαρία περιέμενε πνευστιῶσα τὴν κατάλληλον ὥραν, ὅπως ἀποκαλύψῃ τῷ Ἑρρίκῳ τὸ μέγα μυστήριον.

Ἡ Μαρία ἐπορεύθη εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἐν τῇ ὠρισμένῃ θέσει εὗρε τὸν Ἑρρίκον, παρὰ ποτε ὥχρον καὶ καταβεβλημένον.

Ἡ νεῆνις δὲν ἀπετόλμησε νὰ τῷ φανερώσῃ, ὅτι ἐδάρυε τὴν καρδίαν της· αἰσθημά τι ὑπερβαλλούσης αἰδοῦς τὴν ἀπέτρεπεν· ἀλλ' ἐπὶ τέλους, κατανικήσασα πᾶν ἐμπόδιον, διηγήθη αὐτῷ τρέμουσα τὰ πάντα.

Ὁ Ἑρρίκος ἔμεινεν ὡς κεραυνόπληκτος καὶ εἰς τὰς προτρεπτικὰς τῆς Μαρίας παρακλήσεις, ὅπως ζητήσῃ παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ της τὴν χεῖρά της, ἀπῆντα διὰ κενῶν καὶ διακεκομμένων λέξεων.

— ὦ! τῷ ἔλεγεν ἡ Μαρία, θὰ ἔλθῃς σήμερον, δὲν εἶναι ἀληθές, σήμερον θὰ ἔλθῃς νὰ ζητήσῃς τὴν χεῖρά μου; ὦ! θὰ ἴδῃς πόσον εὐτυχὴ θὰ σὲ καταστήσω· δὲν θ' ἀναπνέω παρὰ διὰ σὲ μόνον, θὰ μαντεύω τοὺς διαλογισμούς σου καὶ ἡ θέλησίς σου θὰ εἶνε καὶ ἰδική μου. Ἀ! ἔλα, Ἑρρίκε, ἔλα μαζὶ μου.

— Ὅχι, Μαρία, τῇ ἀπεκρίνετο, σή-

μερον δὲν δύναμαι, διότι πρέπει πρῶτον νὰ ἐτοιμασθῶ. Αὐριοι μείνε εἰς τὴν οἶκόν καὶ πρὶν ὁ ἥλιος δύσῃ θὰ ἔλθω νὰ συνομιλήσω μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου.

Ταῦτα εἰπὼν, ἠσπάσθη τὴν Μαρίαν εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἀνεχώρησεν. Αὕτη, βλέπουσα αὐτὸν ἀναχωροῦντα, ἠσθάνθη τὴν καρδίαν της σπαρσσομένην· τὸ φίλημα ἐκεῖνο, ἀντὶ νὰ τῇ προξενήσῃ χαρὰν τοῦναντίον τῇ ἐπροξένησε φρίκην. Ἐνόμισεν ὅτι θὰ ἦτο τοῦτο προάγγελος αἰώνιου ἀποχωρισμοῦ.

[Ἔπεται συνέχεια].

Β.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κκ. Ἰωάννην Μαρῖνον, Δημ. Γιαννόπουλον, Κ. Κατσαρόν, μηχανικόν, Δ. Ἐλαφρόν, Ι. Δ. Παπά-ζογλου, Ἀλέξ. Ρασβάνην, Γεώργ. Κουτσογιαννόπουλον, Σπ. Μακρῆν, Σωτήριον Ποταμιάνον, Μ. Ν. Πασιοῦραν, Γεράς, Λικιαρδópουλον, καὶ Κωνστ. Γαλάτην. Συνδρομαὶ ὅμων ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Μελέτιον Σ. Ευγκάκην. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐλλείποντες ἀριθμοὶ ἀπεστάλησαν. Διεύθυνσις διωρθώθη. — κ. Γεώργ. Γιαννέντσον. Φύλλα ἀπεστάλησαν. Ἐπίσης καὶ τὸ Γ' τεῦχος τῶν «Ἀθηνῶν» τοῦ κ. Σπανδωνῆ, διότι τὸ Δ' δὲν ἐξεδόθη ἔτι. — κ. Σ. Κουκουλᾶν. Διεύθυνσις διωρθώθη. Αἰτούμεν συγγνώμην· ἦτο λάθος τῆς διεκπεραιώσεως. — Μαύρη Πεταλούδα Πειραιᾶ. Ἐχετε πολὺ δίκαιον, διὸ ἐγένοντο σοδάρὰ παράποννα τῷ Πρακτορείῳ τῶν Ἑφημερίδων, ἀφεύκτως δὲ διορθωθήσεται τὸ ἄτοπον. Γνωρίζομεν δὲ ὑμῖν, ὅτι κατ' οὐδένα λόγον πρέπει νὰ πληρώνηται φύλλα πρὸς 20 λεπτά τοῦ τρέχοντος ἔτους. — Δεσποινίδα Ἀνδρoμάχην Στορνάρη. Εὐχαρίστω; δημοσιευθήσεται, ἀλλὰ μετὰ δύο ἢ τρία φύλλα. — κ. Α. Κ. Κόπρον. Δημοσιευθήσεται. — κ. Αἰζάρον Ἀντωνιάδην. Αἰτούμεν συγγνώμην. Αριθμοὶ ἀπεστάλησαν. — κ. Δημήτριον Ἀραβόγλου, Ἐλήφθησαν, Εὐχαριστοῦμεν. Φύλλα ἀπεστάλησαν. — κ. Α. Ζαγκλίδην. Βιβλίον ἀπεστάλη. Ἐγράψαμεν. — κ. Π. Χριστοδούλου. Ἐλήφθη ὑπόλοιπον λογαριασμοῦ. Εὐχαριστοῦμεν. Τῷ κ. Δ. Κουρούκλη ἀποστέλλονται τὰ φύλλα μετὰ τὴν νέαν διεύθυνσιν. Ἀπεστάλη ἀπόδειξις ἐν ἐπιστολῇ μας.

Φύλλα προηρούμενα καὶ τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», στερεώτατα καὶ κομψότατα δεδεμένοι, πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν.

ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν ὑπάρχει χειρόγραφος κατάλογος Μυθιστορημάτων, δεδεμένων τῶν πλείστων, τοῦ Δουμά, Μοντεπέν, Ρισβούργ, Βελώ, Τεράιλ, κτλ. Τὰ μυθιστορήματα ταῦτα ἀποτελοῦσιν ἀληθῆ Μυθιστορηματικὴν Βιβλιοθήκην, πωλοῦνται δὲ εἴτε ὅλα ὅμω ἢ καὶ χωριστά. Μεταξὺ τῶν μυθιστορημάτων τούτων ὑπάρχει ὁλόκληρος ἡ σειρά τῶν «Δραμάτων τῶν Παρισίων», συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς «Ὁραίας Ἀνθοκόμου», καὶ πλείστα ἄλλα σπάνια καὶ δυσεύρετα μυθιστορήματα.

ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΚΟΛΩΝΙΑ

ΚΑΡ. ΚΑΛΥΒΩΚΑ

(Φαρμακοποιὸς ἐν Πάτραις)

Σπουδαία εὐκαιρία δι' ἅπαντα τὴν Δυτικὴν Ἑλλάδα. Πωλεῖται εἰς φιλιθία καὶ κατ' ὅκω.

Παρὰ τῷ ἰδίῳ κατασκευάζεται ὁ θαυμασιὸς τονικοθρεπτικὸς Οἶνος μετὰ Κίνας καὶ Κακάου, καθὼς καὶ τοῦ Εὐκαλύπτου ὁ πεφημισμένος ἀντιπυρετικὸς καὶ Κολόμβου, ὁ μόνος φημι ὁμινος κατὰ τῆς διαρροίας. Ἀπόδειξις ἔστω αἱ εἰς χεῖρας του εὐρισκόμεναι συγχαρητήριαι ἐπιστολαὶ διακεκριμένων ἰατρῶν.